

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 77.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866959856/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

kun Klipper og Mure. Den tør ey vende tilbage, men ståndser, stivnes, fryser, og Nødvendighedens tvingende Lov hyder os da bortkaste den tomme Tilværelse. — Vist nok kan slikt ey indgyde Ønske om Vaagen til lignende Liv, vist maa Man fristes til at foretrække evig Død for et Liv, hvis Salighed Man kun tør ahne, og hvis Ulykker Man kun følte. Men dog, Jeg føler i mit Indre en Trang til Liv, stærk som, ja, var det muligt, selv stærkere end Trangen til Kærlighed. Selv da, naar den sidste var tilfredstillet, saaledes som det under Endelighedens trykkende Haand er muligt, selv da vilde hin ey tie, eller dog kun tie øyeblikkelig, naar den skuffet troede at have fundet sit Maal i Kærlighedens hartad overjordiske Gestalt.

Hvad da? Disse Tvende ere, maae være et. Kærligheden, dette Høieste, Vi i vor indskrænkede Tilværelse kunne fatte, ey engang hel, denne er, den maae være kun en Funke af den evige Lid, der uden Vexel luer paa hin Side, hvad Vi kalde Død. Vort Liv her var kun dens Luttrelses Periode, og forlader den os, før endnu Livets Plante er visnet, Hvo vil da fordre, Vi skulle vegetere, til Tilfældets Solstraler borttørrede alle dens vandige Safter? Hvem kan forbyde os selv at aabne dens Porer, og tie hist, hvor vort Livs Genstand alt er flygtet hen?

Først nu hører [Jeg] den himmelske Aand tale tydelig gennem Paulus: naar Alt er forgangen, da vedblive dog Tro, Haab og Kærlighed. —

Septbr IX.

Hvad er det, som konstituerer Poesien? eller hvad er det, som egenlig udgør dens Væsen?

Dette er et Spørgsmaal, Jeg længe har ønsket at se tilfredstillende besvaret; men aldrig er det faldet Mig ind at tie til de æstetiske Haandbøger, hvoraf Man dog nok har en Slump, og som vel dog burde være dette Spørgsmaals Forum. En dunkel Abnelse om, at disse spekulerende Herrer vilde lede Mig ind i et Virvar af Definitioner og Regler, ensidig abstraherede fra den eller de Poeter, der vare i Forfatterens Smag, er det eneste, hvormed Jeg kan undskylde denne praktiske Skødesløshed, der er saameget større og utilgiveligere, som Jeg ved at bruge de nyere Sprogs Poesiform — det er, ved at rime — stundom har truet med et fortvivlet Indfald paa Skaldekonstens Enemærker. —

Imidlertid har Jeg dog undertiden tænkt flygtig over denne Genstand, ligesom Jeg og gennem Øre og Øye har tilfældigvis bekommet, dels Resultater af Enkeltes Granskninger — eller